

๒๓

(สำเนา)

เลขที่รับ ๑๐๙๓๕/๒๕๕๒ วันที่ ๗ ส.ค. ๒๕๕๒

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ที่ นร ๐๕๐๓/๑๕๖๓

สำนักนายกรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒

เรื่อง กรอบการเจรจาการค้าพหุภาคีภายใต้องค์การการค้าโลก และกรอบการเจรจาความตกลงการค้าเสรีของไทยภายใต้การเจรจาอาเซียนกับประเทศนอกกลุ่ม

กราบเรียน ประธานรัฐสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย กรอบการเจรจาในเรื่องนี้ รวม ๒ ฉบับ

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติเห็นชอบให้เสนอกกรอบการเจรจาการค้าพหุภาคีภายใต้องค์การการค้าโลก และกรอบการเจรจาความตกลงการค้าเสรีของไทยภายใต้การเจรจาอาเซียนกับประเทศนอกกลุ่ม รวม ๒ ฉบับ เพื่อขอความเห็นชอบจากรัฐสภา ดังที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

จึงขอเสนอกรอบการเจรจา รวม ๒ ฉบับดังกล่าว มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอรัฐสภาพิจารณาให้ความเห็นชอบตามมาตรา ๑๙๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

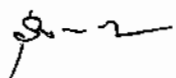
(ลงชื่อ) อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ
(นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ)
นายกรัฐมนตรี

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๖

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๕๘

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวรุ่งนภา ชันธิโชติ)

ผู้อำนวยการกลุ่มงานระเบียบวาระ

สำนักการประชุม

จิราภา พิมพ์

 ทาน

 ตรวจ

เอกสารประกอบการพิจารณา

เรื่อง

กรอบการเจรจาการค้าพหุภาคีภายใต้องค์การการค้าโลก

และ

กรอบการเจรจาความตกลงการค้าเสรีของไทยภายใต้

การเจรจาอาเซียนกับประเทศนอกกลุ่ม

การให้ข้อมูลและการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน

1. ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 190 วรรคสาม ก่อนการดำเนินการเพื่อทำหนังสือสัญญากับนานาประเทศหรือองค์การระหว่างประเทศตามวรรคสอง คณะรัฐมนตรีต้องให้ข้อมูลและจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
2. ก่อนการยกร่างกรอบการเจรจาความตกลงการค้าเสรี กระทรวงพาณิชย์ โดยกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ ได้จัดให้มีการให้ข้อมูลและการรับฟังความเห็นของประชาชน ผู้ประกอบการ ภาครัฐ และนักวิชาการ หลายรูปแบบ ทั้งทางสื่อพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และการจัดสัมมนาเวทีสาธารณะ ที่สำคัญ ได้แก่

เรื่อง	วันที่/สถานที่	เป้าหมาย/จำนวน
1. สัมมนาเวทีสาธารณะเรื่อง ความตกลงหุ้นส่วนเศรษฐกิจอาเซียน-ญี่ปุ่น : เสี่ยงจากประชาชน	8 สิงหาคม 2551 โรงแรมอมารี วอเตอร์เกท	จำนวน 700 คน
2. สัมมนาเวทีสาธารณะเรื่อง ความตกลงการค้าเสรีอาเซียน-เกาหลี : เสี่ยงจากประชาชน	22 สิงหาคม 2551 โรงแรมโซฟิเทล เซ็นทารา แกรนด์ กรุงเทพฯ	จำนวน 660 คน
3. สัมมนาเรื่อง ความท้าทายใหม่ของธุรกิจ ในชลบุรีและภูมิภาค ภายใต้ความตกลงการค้าเสรีล่าสุดระหว่างอาเซียนและประเทศคู่เจรจา	3 ตุลาคม 2551 โรงแรมเดอะ ไทด์ รีสอร์ท บางแสน ชลบุรี	จำนวน 261 คน
4. ความตกลงการค้าเสรีอาเซียน-ออสเตรเลีย-นิวซีแลนด์ : เสี่ยงจากประชาชน	12 พฤศจิกายน 2551 ณ ศูนย์แสดงสินค้าและการประชุมอิมแพค	จำนวน 934 คน
5. สัมมนาเรื่อง ความท้าทายใหม่ของธุรกิจในอุดรธานีและภูมิภาค ภายใต้ความตกลงการค้าเสรีล่าสุดระหว่างอาเซียนและประเทศคู่เจรจา	21 พฤศจิกายน 2551 ณ โรงแรมเจริญศรี แกรนด์ รอยัล จังหวัดอุดรธานี	จำนวน 232 คน
6. สัมมนาเวทีสาธารณะเรื่อง การจัดทำความตกลงการค้าสินค้า บริการ และการลงทุนของอาเซียน : เสี่ยงจากประชาชน	3 ธันวาคม 2551 โรงแรมโซฟิเทล เซ็นทารา แกรนด์	จำนวน 661 คน

เรื่อง	วันที่/สถานที่	เป้าหมาย/จำนวน
7. สัมมนาเรื่อง ความท้าทายใหม่ของธุรกิจ ในนครสวรรค์และภูมิภาค ภายใต้ความตกลง การค้าเสรีล่าสุดระหว่างอาเซียนและประเทศ คู่เจรจา	11 ธันวาคม 2551 โรงแรมพิมาน จังหวัดนครสวรรค์	จำนวน 120 คน
8. เวทีสาธารณะและการสร้าง Public Awareness เรื่อง ความตกลงการค้าเสรี อาเซียน-อินเดีย : เสี่ยงจากประชาชน	18 ธันวาคม 2551 ที่โรงแรมอมารี วอเดอ์เกท	จำนวน 744 คน
9. สัมมนาเรื่อง กรอบเจรจา FTA อาเซียน-คู่ เจรจา : ญี่ปุ่น เกาหลี อินเดีย Mercosur ซิติ และ GCC ขุมทองสินค้าบริการและการ ลงทุนที่ไม่ควรพลาด	18 มีนาคม 2552 ที่โรงแรมอิมพี- เรียล ควีนส์ปาร์ค	จำนวน 500 คน
10. สัมมนาเวทีสาธารณะ เรื่อง การเปิดเสรี การค้าโลกภายใต้กฎเกณฑ์ WTO	25 มีนาคม 2552 ที่โรงแรมอิมพี- เรียล ควีนส์ปาร์ค	จำนวน 300 คน

3. สรุปผลการสัมมนาเวทีสาธารณะ

3.1 สรุปผลการสัมมนาเวทีสาธารณะสำหรับกรอบการเจรจาการค้าพหุภาคีภายใต้องค์การการค้าโลก

- การให้ข้อมูลของภาครัฐ

การจัดสัมมนาดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ประกอบการ ภาคประชาชน และภาครัฐที่มีความเกี่ยวข้อง ได้รับทราบถึงความคืบหน้าของสถานการณ์การเจรจาภายใต้กรอบองค์การการค้าโลก หรือ WTO และรับฟังความคิดเห็นจากภาคเอกชน ประชาชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง รวมถึงเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์จากการเจรจาการค้าเสรีภายใต้องค์การการค้าโลก เพื่อนำไปกำหนดท่าทีของประเทศไทยในการเจรจาที่จะมีขึ้นในอนาคตต่อไป

- การอภิปรายและแสดงข้อคิดเห็นจากภาคเอกชนและผู้มีส่วนได้เสีย

มีความเห็นร่วมกันว่า การเจรจาการค้าพหุภาคีภายใต้องค์การการค้าโลกมีความสำคัญและควรผลักดันให้สามารถสรุปการเจรจาให้ได้ เนื่องจากไทยจะได้รับประโยชน์ในระยะยาว โดยจะทำให้ไทยสามารถส่งออกสินค้าเกษตรและสินค้าอุตสาหกรรมได้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม ไทยควรเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อรับมือกับการแข่งขันที่จะเกิดขึ้นในอนาคต รวมถึงการจัดทำกฎหมายประกอบมาตรา 190 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ที่ควรจัดทำให้แล้วเสร็จโดยเร็ว ทั้งนี้ กฎหมายดังกล่าวควรมีเนื้อหาที่ครอบคลุมและรัดกุม

3.2 สรุปผลการสัมมนาเวทีสาธารณะสำหรับกรอบการเจรจาความตกลงการค้าเสรีของไทยภายใต้การเจรจาอาเซียนกับประเทศนอกกลุ่ม ซึ่งจะใช้กับการเจรจาความตกลง อาเซียน-อินเดีย อาเซียน-ญี่ปุ่น อาเซียน-เกาหลี อาเซียน+X อาเซียน-GCC และ อาเซียน-Mercosur

3.2.1 การค้าสินค้า

- การให้ข้อมูลของภาครัฐ

การจัดสัมมนาวัตถุประสงค์เพื่อรายงานความคืบหน้าของการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และการจัดทำความตกลงการค้าเสรีของไทยภายใต้การเจรจาอาเซียนกับประเทศนอกกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วย อินเดีย ญี่ปุ่น เกาหลี จีน ออสเตรเลีย-นิวซีแลนด์ กลุ่มความร่วมมืออ่าวอาหรับ หรือ GCC และกลุ่มตลาดร่วมอเมริกาใต้ตอนล่าง หรือ Mercosur และเพื่อกระจายข้อมูลข่าวสารไปพร้อมๆกับรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากทุกภาคส่วนภาคเอกชน ประชาชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

- การอภิปรายและแสดงข้อคิดเห็นจากภาคเอกชนและผู้มีส่วนได้เสีย

จากการสัมมนา ผู้เข้าร่วมสัมมนามีความเห็นไปในทางเดียวกันว่า การทำความตกลงการค้าเสรีเป็นสิ่งที่ไทยไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เนื่องจากในปัจจุบัน ประเทศอื่นๆทั่วโลกได้มีการทำความตกลงในระดับทวีภคิมาเพิ่มขึ้น อันเป็นผลมาจากความล่าช้าของการเจรจาความตกลงการค้าพหุภาคีภายใต้องค์การการค้าโลก ดังนั้น หากไทยไม่ทำความตกลงในระดับทวีภคิมาดังกล่าว จะมีผลทำให้ศักยภาพการแข่งขันของไทยในตลาดโลกลดลง และเสียเปรียบคู่แข่งและสูญเสียตลาดไป เนื่องจากประเทศคู่แข่งได้รับประโยชน์ด้านภาษีอากรจากการทำความตกลงทวีภคิมา นอกจากนี้ การทำความตกลงการค้าเสรียังมีผลดีต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ เนื่องจากการขยายตลาดการส่งออกและคุ้มครองการลงทุนของไทย

อย่างไรก็ตาม การใช้ประโยชน์จากความตกลงการค้าเสรียังมีไม่มากเท่าที่ควร ในขณะที่ผลเสียอาจกระจายสู่ประชาชนจำนวนมากและก่อให้เกิดกระแสต่อต้านการค้าเสรี จึงจำเป็นที่ภาครัฐควรจะต้องเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความตกลงการค้าเสรีให้แก่ภาคเอกชนและผู้ประกอบการ รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับสถานะปัจจุบันของความตกลง และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากความตกลง เพื่อหาแนวทางการแก้ไขและช่วยเหลือธุรกิจที่ได้รับผลกระทบ และขั้นตอนการใช้ประโยชน์จากความตกลงต่างๆที่ไทยได้ลงนามไปแล้ว นอกจากนี้ ไทยควรเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการแข่งขันทางการค้าที่จะมีขึ้นในอนาคตด้วย เช่น การพัฒนาการผลิตสินค้าให้มีมาตรฐานและสามารถแข่งขันได้

3.2.2 การค้าบริการ

- การให้ข้อมูลของภาครัฐ

ปัจจุบัน การเจรจาภายใต้กรอบอาเซียนถือว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่มีความสำคัญเป็นลำดับแรก นอกจากด้านสินค้าแล้วยังรวมถึงด้านบริการและลงทุนด้วย ซึ่งประเทศสมาชิกอาเซียนทุกประเทศมีนโยบายส่งเสริมด้านบริการและการลงทุนทั้งสิ้น เนื่องจากเป้าหมายของอาเซียน คือ การเป็น ASEAN Economic Community (AEC) เพื่อจะเป็นศูนย์กลางการค้าและการลงทุน

นอกจากนี้ อาเซียนยังให้ความสำคัญกับการเจรจากับประเทศนอกกลุ่ม โดยไทยในฐานะสมาชิกอาเซียนอยู่ระหว่างการเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีในกรอบต่างๆ ในเรื่องสินค้า บริการและลงทุน อาทิ อาเซียน-ญี่ปุ่น อาเซียน-อินเดีย เป็นต้น

ภาครัฐได้แจ้งข้อมูลให้ประชาชนทราบถึงโอกาสและช่องทางในด้านสินค้าบริการและลงทุนในประเทศญี่ปุ่น เกาหลี และอินเดีย รวมทั้งข้อมูลเบื้องต้นและสู่ทางการลงทุนในกลุ่มประเทศที่เป็นตลาดใหม่ของไทย ได้แก่ Mercosur และ GCC รวมทั้งแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศชิลีซึ่งเป็นประเทศหนึ่งที่มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมากที่สุดในภูมิภาคอเมริกาใต้ และขณะนี้อยู่ระหว่างการศึกษาความเป็นไปได้และโอกาสของผู้ประกอบการ ไทยที่จะเข้าไปลงทุนในชิลี

- การอภิปรายและแสดงข้อคิดเห็นจากภาคเอกชนและผู้มีส่วนได้เสีย

ภาคเอกชนให้ข้อมูลว่า GDP ของไทยในส่วนของภาคบริการสูงถึงร้อยละ 44 โดยอุตสาหกรรมท่องเที่ยวถือเป็นภาคบริการที่มีศักยภาพและมีความแข็งแกร่ง และนำมาซึ่งการใช้บริการต่างๆ อาทิ บริการสุขภาพ เป็นต้น ภาคเอกชนจึงเห็นว่าควรให้ความสำคัญกับภาคบริการมากขึ้น โดยปัจจัยสำคัญที่ควรคำนึงถึงในการเจรจาการค้าระหว่างประเทศ ได้แก่ ภาครัฐกิจต้องมีการเตรียมตนเองให้พร้อมในด้านมาตรฐาน ส่งเสริมให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยี ให้มีกฎระเบียบภายในที่เสมอภาคและเท่าเทียมกัน มีความโปร่งใส และตรวจสอบได้ เพื่อป้องกันการกีดกันทางการค้าในรูปแบบของมาตรการที่มีใช้กันเป็นต้น

4. การดำเนินการตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540

ก่อนที่รัฐธรรมนูญฯ ปี 2550 มีผลใช้บังคับ กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศได้จัดให้มีการให้ข้อมูลและการรับฟังความเห็นของประชาชน ผู้ประกอบการ ภาครัฐ และนักวิชาการ เกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ หลายรูปแบบ ทั้งทางสื่อพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และการจัดสัมมนาเวทีสาธารณะมาโดยตลอด อาทิ

เรื่อง	วันที่/สถานที่	เป้าหมาย/จำนวน
1. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) : โอกาสทางการค้าและการลงทุนของไทย	9 พฤศจิกายน 2548 โรงแรมปรีนซ์ พาเลซ กรุงเทพฯ	จำนวน 330 คน
2. ประเมินผล FTA 1ปี ใครได้ใครเสีย	30 พฤศจิกายน 2548 อิมแพค คอนเวนชันเซ็นเตอร์ เมืองทองธานี	จำนวน 684 คน
3. การเปิดเสรีสินค้าเกษตรภายใต้ WTO และ FTA ครั้งที่ 1/49	23-24 กุมภาพันธ์ 2549 โรงแรมสตาร์ จ. ระยอง	จำนวน 180 คน
4. การเปิดตลาดสินค้าอุตสาหกรรม ภายใต้ WTO ครั้งที่ 1	30 พฤษภาคม 2549 โรงแรม ดิ เอ็ม เมอร์ลัดด์ กรุงเทพฯ	จำนวน 235 คน
5. การเปิดเสรีสินค้าเกษตรภายใต้ WTO ครั้งที่ 2/49	22-23 มิถุนายน 2549 โรงแรมเจริญศรีแกรนด์ รอยัล จ.อุตรธานี	จำนวน 205 คน

6. การเปิดตลาดและความร่วมมือด้านบริการใน ASEAN และ WTO	9 สิงหาคม 2549 โรงแรมเดอะแกรนด์ กรุงเทพฯ	จำนวน 165 คน
7. อเมริกาใต้: ชุมทรัพย์แห่งใหม่ ไม่น่าเกินไป	10 กรกฎาคม 2550 โรงแรมมิราเคิลแกรนด์ คอนเวนชั่น กรุงเทพฯ	จำนวน 300 คน

สำนักเจรจาการค้าพหุภาคี
กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ
พฤษภาคม 2552

สรุปผลการประชุม
คณะกรรมการนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ (กนศ.) ครั้งที่ 1/2552
วันจันทร์ที่ 23 มีนาคม 2552 เวลา 13.30 น
ณ ห้องประชุม 301 ตึกบัญชาการ 1 ทำเนียบรัฐบาล

ที่ประชุมได้พิจารณาและมีมติดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การเจรจาการค้าระหว่างประเทศ

1.1 เห็นชอบให้มียุทธศาสตร์การเจรจาการค้าระหว่างประเทศที่ชัดเจนเพื่อดำเนินการให้สอดคล้องรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 190 โดยกำหนดให้มี

(1) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ 5 ประการ คือ 1) การขยายการส่งออก 2) การลงทุนทั้งหาแหล่งเงินทุนและแหล่งออกไปลงทุนแบบ Inflow และ Outflow 3) การแสวงหาทรัพยากรต่างๆ เพื่อลดต้นทุนทางเศรษฐกิจ 4) การเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถของประเทศ เน้นด้านทรัพยากรบุคคลและการพัฒนาเทคโนโลยี และ 5) การใช้ประโยชน์จากความตกลงทางการค้าให้ได้มากที่สุด

(2) ยุทธศาสตร์การใช้ประโยชน์จากเวทีการเจรจาการค้าต่างๆ ได้แก่ 1) การเจรจาระดับพหุภาคี (WTO) เน้นการสร้างกฎเกณฑ์ทางการค้าที่เป็นธรรม 2) การเจรจาระดับภูมิภาค เช่น อาเซียน เน้นการขยายตลาดส่งออก ควบคุมดุลและสร้างอำนาจการต่อรองกับภูมิภาคอื่นๆ และระดับความร่วมมือ เช่น APEC และ ASEM และ 3) การเจรจาระดับทวิภาคี เช่น FTA เน้นการรักษาส่วนแบ่งในตลาดเดิมและขยายตลาดส่งออกไปยังตลาดใหม่

(3) แผนงานการเจรจา โดยดำเนินการเจรจาร่วมกับอาเซียนใน 3 ส่วนหลัก คือ ASEAN AEC, ASEAN FTA กับแต่ละประเทศ และ ASEAN กับกลุ่มประเทศ

(4) การจัดลำดับความสำคัญของการเจรจา ให้เพิ่มแผนการเจรจา FTA ระดับทวิภาคีระหว่าง ไทย-กลุ่ม GCC และไทย-กลุ่ม Mercosur โดยให้ความสำคัญในอันดับต้น นอกเหนือจากการเจรจาระดับอาเซียน-กลุ่ม GCC อาเซียน-กลุ่ม Mercosur และอาเซียน-สหภาพยุโรป ซึ่งจะเน้นความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างกัน

1.2 มอบหมายให้กระทรวงพาณิชย์นำเสนอยุทธศาสตร์การเจรจาการค้าฯ ต่อคณะรัฐมนตรีต่อไป

2. ร่างกรอบเจรจาการค้าของไทยในระดับพหุภาคี และภูมิภาค

2.1 เห็นชอบร่างกรอบการเจรจาการค้าของไทยเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 190 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ไทยสามารถดำเนินการเจรจาจัดทำความตกลงภายใต้กรอบการเจรจาระดับพหุภาคีและภูมิภาคให้ได้ประโยชน์ในภาพรวมสูงสุดกับประเทศ กำเนึงถึงระดับการพัฒนาของประเทศ หลักการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน การมีภูมิคุ้มกัน ความพร้อมของกฎหมายภายใน และให้มีระยะเวลาในการปรับตัวและมาตรการรองรับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น จำนวน 2 ฉบับ ได้แก่

(1) ร่างกรอบการเจรจาระดับพหุภาคี คือ กรอบการเจรจารอบโดฮาภายใต้องค์การการค้าโลก ประกอบด้วยกรอบการเจรจาในเรื่องการปฏิรูปการค้าสินค้าเกษตร การเปิดตลาดสินค้าอุตสาหกรรม กฎแหล่งกำเนิดสินค้า การค้าบริการ สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา การปรับปรุงกฎเกณฑ์ทางการค้า ประเด็นเกี่ยวกับการระงับข้อพิพาท ประเด็นการค้าและสิ่งแวดลอม การปฏิบัติเป็นพิเศษและแตกต่างของประเทศกำลังพัฒนาและการพัฒนาศักยภาพ และประเด็นอื่น ๆ เช่น การเข้าร่วมเจรจาเพื่อส่งเสริมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ การสนับสนุนความร่วมมือเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและช่วยอำนวยความสะดวกทางการค้า และผลักดันไม่ให้นำเรื่องสิทธิแรงงานมาใช้เป็นเหตุผลในการกีดกันทางการค้า

(2) ร่างกรอบการเจรจาระดับภูมิภาค คือ กรอบการเจรจา FTA อาเซียนกับคู่เจรจาต่างๆ ประกอบด้วยกรอบความตกลงทางด้านการค้าสินค้า การค้าบริการและการลงทุน ซึ่งการเจรจาบางส่วนยังไม่แล้วเสร็จโดยเจรจาแยกเป็นรายฉบับ ได้แก่ อาเซียน-เกาหลีในเรื่องการลงทุน อาเซียน-อินเดียในเรื่องการค้าบริการและการลงทุน และอาเซียน-ญี่ปุ่นในเรื่องการค้าบริการและการลงทุน สำหรับความตกลงที่จะเจรจาเพิ่มเติมในอนาคต เช่น อาเซียน-เมอร์โกซูร์ อาเซียน-กลุ่มประเทศความร่วมมืออ่าวอาหรับ (GCC) เขตการค้าเสรีเอเชียตะวันออก (อาเซียน+3) และความตกลงหุ้นส่วนเศรษฐกิจเอเชียตะวันออก (อาเซียน+6) ทั้งนี้ การเจรจาจะมีขอบเขตครอบคลุมแตกต่างกันในแต่ละฉบับ โดยไทยจะต่อรองเจรจาแลกเปลี่ยนในประเด็นหรือหัวข้อเจรจากับประเทศในอาเซียนและคู่เจรจาเพื่อให้ได้ประโยชน์ในภาพรวมสูงสุด

2.2 มอบหมายให้กระทรวงพาณิชย์นำเสนอกณะรัฐมนตรีและรัฐสภาให้ความเห็นชอบต่อไป

3. การแต่งตั้งฝ่ายเลขานุการร่วมสำหรับการประชุมคณะมนตรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของไทย

เห็นชอบการจัดตั้งฝ่ายเลขานุการร่วมเพื่อปฏิบัติหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการร่วมในการเตรียมการฝ่ายไทยสำหรับการประชุมคณะมนตรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประกอบด้วย 3 หน่วยงานหลัก คือ

(1) สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง รับผิดชอบประสานงานด้านมาตรการภาษีและเรื่องที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งความร่วมมือและการเปิดเสรีภาคการเงิน

(2) กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ รับผิดชอบประสานงานด้านมาตรการการค้าที่มีใช้ภายใน การเปิดเสรีภาคบริการ และความร่วมมือทางเศรษฐกิจในด้านต่าง ๆ

(3) สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน รับผิดชอบประสานงานด้านความร่วมมือและการเปิดเสรีด้านการลงทุน

4. การแต่งตั้งคณะกรรมการกำกับดูแลการเจรจาความตกลงการค้าเสรี

เห็นชอบให้แต่งตั้งคณะกรรมการกำกับดูแลการเจรจาความตกลงการค้าเสรี โดยมีการปรับปรุงองค์ประกอบอนุกรรมการฯ ให้รองนายกรัฐมนตรีที่กำกับการบริหารราชการกระทรวงพาณิชย์ เป็นประธาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์เป็นรองประธาน ปลัดกระทรวงและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นคณะกรรมการ อธิบดีกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศเป็นเลขานุการ เพื่อให้ข้อเสนอแนะนโยบาย ยุทธศาสตร์ ทำการเจรจาความตกลงการค้าเสรีในกรอบต่าง ๆ กลั่นกรองกรอบการเจรจาความตกลงการค้าเสรี รวมทั้งแต่งตั้งหัวหน้าคณะและคณะเจรจาความตกลงการค้าเสรี และเสนอความเห็นผลการเจรจา แนวทางการปรับตัวและสนับสนุนการใช้ประโยชน์จากความตกลงฯ และให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ที่ 1/2551 เรื่องแต่งตั้งคณะกรรมการกำกับดูแลการเจรจาความตกลงการค้าเสรี แล้วนำเสนอประธาน กนศ. ลงนามคำสั่งแต่งตั้งชุดใหม่ต่อไป

5. การกำหนดหน่วยงาน Competent Authority ในการรับรองสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการทำประมงที่ไม่ใช่ IUU Fishing ส่งไปยังประชาคมยุโรป

5.1 มอบหมายให้กรมประมงเร่งดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

(1) จัดทำข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อม/ปัญหาของไทยในการปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าว

(2) เจรจากับทาง EU เพื่อขอยืดระยะเวลาในการปฏิบัติให้ทันก่อน EU จะออก Guideline มาบังคับใช้ในเดือนกรกฎาคม 2552

5.2 เห็นชอบให้กรมประมงเป็นหน่วยงาน Competent Authority ในการรับรองสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการทำประมงที่ไม่ใช่ IUU Fishing ส่งไปยังประชาคมยุโรป

5.3 มอบหมายให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์นำเสนอขอความเห็นชอบต่อคณะรัฐมนตรี ก่อนดำเนินการแจ้งสหภาพยุโรปต่อไป

รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุม
คณะกรรมการนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ (กนศ.) ครั้งที่ 1/2552
วันจันทร์ที่ 23 มีนาคม 2552 เวลา 13.30 น
ณ ห้องประชุม 301 ตึกบัญชาการ 1 ทำเนียบรัฐบาล

กรรมการที่เข้าร่วมประชุม

1. นายกรณ์ศักดิ์ สภาวสุ	รองนายกรัฐมนตรี	ประธาน
2. นายอลงกรณ์ พลบุตร	รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์	รองประธาน
3. นายไพฑูรย์ แก้วทอง	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน	
4. นายพนิช วิคิดเศรษฐ์	กรรมการผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำกระทรวงการต่างประเทศ
(แทน) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ	
5. นายภิมุข สิมะโรจน์	ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
(แทน) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	
6. นายศักดิ์ชัย ศรีบุญเชื้อ	รองปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
(แทน) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์	
7. นายสมชัย สัจจงพงษ์	ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง
(แทน) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง	
8. นายสมชาย หาญหิรัญ	รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
(แทน) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม	
9. นายอำพน กิตติอำพน	เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	
10. นางอรรชกา สีบุญเรือง บริมเบ็ด	เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	
11. นายศิริพล ยอดเมืองเจริญ	ปลัดกระทรวงพาณิชย์	เลขานุการ
12. นางนันท์วัลย์ ศกุนตนาค	รองปลัดกระทรวงพาณิชย์	ผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้เข้าร่วมประชุม

กระทรวงการคลัง

1. นายอรรถศิริ บุรณศิริ	รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง
2. นางสาวกุลยา ตันติเตมิท	เศรษฐกิจชำนาญการพิเศษ
3. นางสาวพูนพิลาศ ลีละยูวะ	เศรษฐกิจชำนาญการพิเศษ

กระทรวงอุตสาหกรรม

1. นางอังฉริยา เทพพัฒนพงศ์	ผู้อำนวยการสำนักเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

2. นางสาวสุรัชัญญา ยี่สาร ผู้อำนวยการส่วนทวิภาคี สำนักเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

กระทรวงการต่างประเทศ

- 1. นางศรிகานต์ พลมณี ผู้อำนวยการกองสนเทศเศรษฐกิจ
- 2. ร.ท.พรหมเมศ พหลพลพยุหเสนา นักการทูตชำนาญการ
- 3. นายรองวุฒิ วีรบุตร นักการทูตชำนาญการ

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

- 1. นางกรทิพย์ เสนีย์วงศ์ ณ อโยธยา นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
- 2. นางสาวนฤมล สงวนวงศ์ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

- 1. นางสาวพรรณี เชิงสุทธา นักวิชาการส่งเสริมการลงทุนชำนาญการพิเศษ
- 2. นางสาวสิริพร นาคเชื้อ นักวิชาการส่งเสริมการลงทุนชำนาญการ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

นายณัฐพงศ์ วรรณรัตน์ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ

กรมประมง (ผู้ชี้แจงในวาระที่ 3.5)

- 1. นายวิมล จันทโรทัย รองอธิบดีกรมประมง
- 2. นายวีระ โภคาพันธ์ ผู้ช่วยฯด้านประมงทะเล
- 3. นางสาววราภรณ์ พรหมพจน์ ผู้อำนวยการกองประมงต่างประเทศ

กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย (ผู้ชี้แจงในวาระที่ 4.1)

นายเชิดชู รักตะบุตร อัครราชทูตฯ

กระทรวงพาณิชย์

- 1. นางสาวชุติมา บุญยประภัศร อธิบดีกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ
- 2. นายสมเกียรติ ศรีรัตนพันธ์ รองอธิบดีกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ
- 3. นางสาวพิมพ์ชนก วอนขอพร ผู้อำนวยการสำนักเจรจาการค้าพหุภาคี

ร่างกรอบการเจรจาการค้าพหุภาคีภายใต้องค์การการค้าโลก

1. แนวนโยบายของรัฐบาลและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

แนวนโยบายของรัฐบาลชุดปัจจุบัน

เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2551 นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีได้แถลงนโยบายการต่างประเทศ และเศรษฐกิจระหว่างประเทศของรัฐบาลต่อรัฐสภา ว่ารัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการเข้าร่วมในข้อตกลงระหว่างประเทศทั้งทวีภาคีและพหุภาคีที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศ ปรับปรุงแก้ไขข้อตกลงที่ก่อให้เกิดผลกระทบทางลบต่อประชาชนและสังคม รวมทั้งกระชับความร่วมมือและความเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์กับประเทศที่มีบทบาทสำคัญของโลกและประเทศคู่ค้าของไทยในภูมิภาคต่าง ๆ เพื่อรักษาและขยายความร่วมมือทางการเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ การค้า การเงิน การลงทุน และการท่องเที่ยว รวมทั้งแสวงหาตลาดใหม่ เพื่อพัฒนาความร่วมมือด้านทรัพยากร วัตถุดิบ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และองค์ความรู้ใหม่

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเจรจาการค้าพหุภาคี

รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 มาตรา 190 วรรคสาม กำหนดให้ก่อนการดำเนินการเพื่อทำหนังสือสัญญากับนานาประเทศ หรือองค์การระหว่างประเทศตามวรรคสอง คณะรัฐมนตรีต้องให้ข้อมูล และจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน และต้องชี้แจงต่อรัฐสภาถึงการทำหนังสือสัญญานั้น นอกจากนี้ ให้คณะรัฐมนตรีเสนอกรอบการเจรจาต่อรัฐสภาเพื่อขอความเห็นชอบ

2. เหตุผลและความจำเป็นของไทยในการเข้าร่วมการเจรจาการค้าพหุภาคีภายใต้องค์การการค้าโลก

การค้าการลงทุนระหว่างประเทศถือเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดการค้าการลงทุนในประเทศซึ่งนำไปสู่เป็นการสร้างงาน ทำให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้นและมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นในขณะเดียวกัน การค้าการลงทุนระหว่างประเทศยังเป็นเครื่องมือในการเพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการไทยให้อยู่ในระดับที่ได้รับการยอมรับจากประเทศคู่ค้า ทั้งนี้ เห็นได้จากสัดส่วนการค้าระหว่างประเทศของไทยต่อมวลรวมภายในประเทศ (GDP) ที่สูงถึงร้อยละ 130.27% (มกราคม – พฤศจิกายน 2551) และคาดว่าภาคการค้าระหว่างประเทศจะมีความสำคัญในระดับนี้ต่อไปในระยะยาว ตามประมาณการของคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ไทยจะมีสัดส่วนการค้าระหว่างประเทศต่อ GDP ในปี 2552 ร้อยละ 137.75 ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการค้าดังกล่าว จึงได้เข้าไปมีส่วนร่วมในเวทีการค้าโลก ทั้งในระดับพหุภาคี ระดับภูมิภาค อนุภูมิภาค และระดับทวีภาคี

การเจรจาการค้าพหุภาคีภายใต้องค์การการค้าโลกถือเป็นเวทีหนึ่งที่ไทยให้ความสำคัญมาโดยตลอด เนื่องจากเป็นเวทีในการเจรจาตลอดอุปสรรคและข้อกีดกันทางการค้า การจัดทำกฎกติกาการค้าระหว่างประเทศ เพื่อสนับสนุนให้การค้าโลกมีความเสรียิ่งขึ้นบนพื้นฐานของการแข่งขันที่เป็นธรรม นอกจากนี้ ยังเป็นเวทีในการยุติข้อพิพาททางการค้าระหว่างประเทศสมาชิก และเป็นกลไกตรวจสอบและทบทวน

นโยบายการค้าของประเทศสมาชิก และเพื่อให้ความช่วยเหลือและเสริมสร้างศักยภาพทางการค้าของประเทศกำลังพัฒนาอีกด้วย ซึ่งประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า (General Agreement on Tariffs and Trade: GATT) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 และต่อมาเมื่อ GATT เปลี่ยนสถานะเป็นองค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO) เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2538 ไทยก็ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกผู้ก่อตั้ง และได้เข้าร่วมในการเจรจาภายใต้องค์การการค้าโลกอย่างใกล้ชิดมาอย่างต่อเนื่อง

การเจรจาภายใต้องค์การการค้าโลกจะจัดขึ้นเป็นรอบ ๆ โดยรอบปัจจุบันหรือรอบโดฮา เริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2544 โดยเริ่มแรกได้กำหนดให้มีระยะเวลาในการเจรจา 3 ปี อย่างไรก็ตาม ประเทศสมาชิกได้ตกลงเลื่อนการเจรจาออกไป เนื่องจากไม่สามารถบรรลุข้อตกลงได้ ทำให้การเจรจารอบโดฮายืดเยื้อมายาวนานจนปัจจุบัน

3. วัตถุประสงค์และเป้าหมายการเจรจาในภาพรวม

วัตถุประสงค์

เพื่อผลักดันและปกป้องผลประโยชน์ของประเทศ ทั้งในส่วนสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรม การค้าบริการ และทรัพย์สินทางปัญญา เป็นไปตามความเหมาะสมของระดับการพัฒนาของประเทศกำลังพัฒนา นอกจากนี้ ยังแสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญต่อระบบการค้าพหุภาคีของไทย และยืนยันบทบาทการเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญในการค้าสินค้าเกษตรในเวทีระหว่างประเทศของประเทศไทย

เป้าหมายการเจรจา

1. เจรจาให้ได้ผลประโยชน์ในภาพรวมสูงสุดตามที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย โดยคำนึงถึงระดับการพัฒนาของประเทศภาคี ตามหลักการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน มีภูมิคุ้มกันต่อความผันผวนทางเศรษฐกิจของโลก
2. มีระยะเวลาในการปรับตัวและมาตรการรองรับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการเปิดเสรี

4. กรอบการเจรจาในแต่ละประเด็น

สมาชิกทั้งหมดจะตกลงว่า จะเจรจาในประเด็นใดบ้างก่อนเริ่มเจรจา สำหรับประเทศไทย ในประเด็นต่าง ๆ ที่จะมีการตกลงเจรจากันนั้น จะกำหนดกรอบการเจรจาไว้ ดังนี้

4.1 การปฏิรูปการค้าสินค้าเกษตร

- ให้มีการลด/ยกเลิกอากรศุลกากร ที่เรียกเก็บจากสินค้าเกษตร และขยายโควตาให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยให้มีข้อยืดหยุ่นที่เหมาะสมและมีระยะเวลาในการปรับตัวที่เหมาะสมสำหรับสินค้าที่มีความอ่อนไหวทั้งของประเทศพัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา รวมถึงการกำหนดให้มีมาตรการปกป้องพิเศษสำหรับสินค้าเกษตรที่เหมาะสม

- ให้มีการลดการอุดหนุนภายในลงมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และมุ่งที่จะยกเลิกการอุดหนุนการส่งออก

- ผลักดันให้มีการให้การปฏิบัติที่เป็นพิเศษและแตกต่าง (Special and Differential Treatment : S&D) สำหรับประเทศกำลังพัฒนาที่เหมาะสม

- ปรับปรุงกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการเปิดตลาด การอุดหนุนภายใน และการอุดหนุนการส่งออกให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

- ในเรื่องการกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร ให้ใช้เกณฑ์มาตรฐานระหว่างประเทศตามที่คู่ภาคีตกลงกันหรือตามเกณฑ์ขององค์การระหว่างประเทศที่คู่ภาคีเป็นสมาชิกอยู่ และหากมีการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ดังกล่าวตามมาตรฐานระหว่างประเทศหรือโดยองค์การระหว่างประเทศในอนาคตภายหลังจากที่ความตกลงมีผลใช้บังคับแล้ว ซึ่งส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงข้อผูกพันของประเทศไทย ก็สามารถกระทำได้อหากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไม่กระทบต่อผลประโยชน์ของประเทศไทยตามข้อผูกพันที่มีอยู่เดิมในภาพรวม

4.2 การเปิดตลาดสินค้าอุตสาหกรรม

- ให้มีการลด/ยกเลิกอากรศุลกากร ที่เรียกเก็บจากสินค้าอุตสาหกรรมให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

- ผลักดันให้มีการให้การปฏิบัติที่เป็นพิเศษและแตกต่าง (Special and Differential Treatment : S&D) สำหรับประเทศกำลังพัฒนา รวมทั้งผลักดันให้มีระยะเวลาในการปรับตัวที่เหมาะสมแก่สินค้าที่มีความอ่อนไหวของไทย

- ผลักดันให้มีการลดหรือเลิกอุปสรรคทางการค้าที่มีใช้ภาษีให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

- ในเรื่องการกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร ให้ใช้เกณฑ์มาตรฐานระหว่างประเทศตามที่คู่ภาคีตกลงกันหรือตามเกณฑ์ขององค์การระหว่างประเทศที่คู่ภาคีเป็นสมาชิกอยู่ และหากมีการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ดังกล่าวตามมาตรฐานระหว่างประเทศหรือโดยองค์การระหว่างประเทศในอนาคตภายหลังจากที่ความตกลงมีผลใช้บังคับแล้ว ซึ่งส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงข้อผูกพันของประเทศไทย ก็สามารถกระทำได้อหากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไม่กระทบต่อผลประโยชน์ของประเทศไทยตามข้อผูกพันที่มีอยู่เดิมในภาพรวม

4.3 กฎถิ่นกำเนิดสินค้า

- ผลักดันให้มีกฎถิ่นกำเนิดสินค้าสำหรับการค้าในองค์การการค้าโลก โดยให้สอดคล้องกับโครงสร้างการผลิตของไทยให้มากที่สุด

- ในเรื่องการกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร ให้ใช้เกณฑ์มาตรฐานระหว่างประเทศตามที่คู่ภาคีตกลงกันหรือตามเกณฑ์ขององค์การระหว่างประเทศที่คู่ภาคีเป็นสมาชิกอยู่ และหากมีการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ดังกล่าวตามมาตรฐานระหว่างประเทศหรือโดยองค์การระหว่างประเทศในอนาคตภายหลังจากที่ความตกลงมีผลใช้บังคับแล้ว ซึ่งส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงข้อผูกพันของประเทศไทย ก็สามารถกระทำได้อหากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไม่กระทบต่อผลประโยชน์ของประเทศไทยตามข้อผูกพันที่มีอยู่เดิมในภาพรวม

4.4 การค้าบริการ

- เปิดตลาดบริการบนพื้นฐานการเปิดเสรีอย่างค่อยเป็นค่อยไป ในระดับที่มากขึ้นกว่ารอบอุรุกวัย โดยเปิดตลาดในสาขาบริการที่จะส่งผลให้เกิดการลงทุนในการประกอบธุรกิจและ/หรือในสาขาบริการที่ไทยมีศักยภาพ โดยคำนึงถึงระดับความพร้อมในการแข่งขันของผู้ประกอบการ
- ผลักดันประเทศพัฒนาแล้วให้ผูกพันการเปิดตลาดบริการในสาขาและรูปแบบการค้าบริการ (Mode of Supply) ที่เป็นประโยชน์ต่อไทยให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
- จัดทำกฎเกณฑ์การค้าบริการเพื่อลดอุปสรรคทางการค้า รวมทั้งให้เกิดความเป็นธรรมแก่ประเทศกำลังพัฒนา

4.5 สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา

- สนับสนุนการทบทวนความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) เพื่อให้มีความชัดเจน เป็นธรรม และเหมาะสมกับระดับการพัฒนาของประเทศกำลังพัฒนา

4.6 การปรับปรุงกฎเกณฑ์ทางการค้า การปฏิบัติตามพันธกรณี และความโปร่งใส

- ปรับปรุงกฎเกณฑ์ทางการค้า (Rules) เช่น เรื่องการทุ่มตลาด การอุดหนุนและอากรตอบโต้ การอุดหนุนประมง มาตรการปกป้อง และการรวมกลุ่มทางภูมิภาค ให้มีความเป็นธรรมแก่สมาชิกโดยรวมมากขึ้น ตลอดจนแก้ไขเรื่องการปฏิบัติตามพันธกรณี (Implementation) รอบอุรุกวัยเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศสมาชิกมากขึ้น
- สนับสนุนให้มีกฎหมายและข้อบังคับภายในที่มีความโปร่งใส และมีกระบวนการในการเผยแพร่กฎหมายและข้อบังคับดังกล่าวให้แก่สาธารณชนและผู้ประกอบการ

4.7 ประเด็นเกี่ยวกับการระงับข้อพิพาท

- สนับสนุนการปรับปรุงกระบวนการระงับข้อพิพาท (Dispute Settlement) ขององค์การการค้าโลก ให้เป็นธรรมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมถึงการทำความตกลงทวิภาคีหรือหลายฝ่ายเพื่อระงับข้อพิพาททางการค้าที่เกิดขึ้นภายใต้กรอบองค์การการค้าโลก

4.8 ประเด็นเรื่องการค้าและสิ่งแวดลอม

- สนับสนุนการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม แต่ต้องไม่นำมาใช้เป็นเหตุผลในการกีดกันทางการค้า
- เข้าร่วมการเจรจาเพื่อลด/ยกเลิกอากรศุลกากรหรืออุปสรรคทางการค้าที่มีใช้ภายในการค้าสินค้าและบริการด้านสิ่งแวดล้อมให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

4.9 การปฏิบัติเป็นพิเศษและแตกต่างของประเทศกำลังพัฒนา และการพัฒนาศักยภาพ

- ให้มีการปฏิบัติเป็นพิเศษและแตกต่าง (S&D) สำหรับประเทศกำลังพัฒนาและพัฒนาน้อยที่สุด เพื่อให้สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม
- สนับสนุนให้ประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดเล็กได้เข้ามามีส่วนรวมในการค้าพหุภาคีมากยิ่งขึ้น
- เข้าร่วมการเจรจาเพื่อแก้ไขปัญหาหนี้สินของประเทศกำลังพัฒนา และเรื่องการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่ประเทศกำลังพัฒนา โดยให้ไทยได้ประโยชน์สูงสุดในภาพรวม เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนา

ซึ่งรวมถึงประเทศไทย และประเทศที่มีรายได้ต่ำสามารถปรับตัวและปฏิบัติตามความตกลง รวมทั้งสามารถใช้สิทธิของตนเองตามที่ความตกลงให้ไว้ได้

- สนับสนุนให้มีความร่วมมือทางวิชาการ และการเสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการ โดยเฉพาะผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม

4.10 ประเด็นอื่น ๆ

- เข้าร่วมการเจรจาเพื่อส่งเสริมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งสนับสนุนให้มีความร่วมมือเพื่อนำไปสู่การพัฒนาพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

- สนับสนุนให้มีความร่วมมือ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและช่วยอำนวยความสะดวกด้านการค้า โดยคำนึงถึงกฎหมายภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง

- ผลักดันไม่ให้นำเรื่องสิทธิแรงงานมาใช้เป็นเหตุผลในการกีดกันทางการค้า

ทั้งนี้ เมื่อเจรจาเสร็จแล้วและ/หรือความตกลงมีผลใช้บังคับแล้ว หากสมาชิกองค์การการค้าโลกรวมทั้งไทยมีความจำเป็นต้องขอเปลี่ยนแปลงข้อลดหย่อนที่ให้ไว้ ให้สามารถเจรจาได้โดยใช้สิทธิตามที่กำหนดไว้ในความตกลงที่เกี่ยวข้อง ในการเจรจาดังกล่าว จะมุ่งเจรจาให้การเปลี่ยนแปลงมีความสมดุล และไม่มีผลกระทบต่อผลประโยชน์ในภาพรวม

สำนักเจรจาการค้าพหุภาคี
กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ
19 มีนาคม 2552

**กรอบการเจรจาความตกลงการค้าเสรีของไทย
ภายใต้การเจรจาอาเซียนกับประเทศนอกกลุ่ม**

1. แนวนโยบายของรัฐบาลและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2551 รัฐบาลได้แถลงนโยบายด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และนโยบายด้านการต่างประเทศต่อรัฐสภาว่า รัฐบาลจะเร่งสร้างความเชื่อมั่นของประเทศในสายตาชาวโลก โดยให้ความสำคัญต่อการอบความร่วมมืออาเซียนเป็นอันดับแรกในวาระที่ไทยดำรงตำแหน่งประธานอาเซียน รวมทั้งขยายความร่วมมือไปยังประเทศอื่นๆ ผ่านทางกรอบความร่วมมือต่างๆ ทั้งในภูมิภาคเอเชีย และระหว่างภูมิภาคเอเชียกับภูมิภาคอื่น เพื่อรักษาและก่อให้เกิดการขยายความร่วมมือทางการเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ การค้า การเงิน การลงทุน และการท่องเที่ยว รวมทั้งแสวงหาตลาดใหม่ โดยจะร่วมมือกับรัฐสภาในการพิจารณาอนุมัติเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยในฐานะสมาชิกประชาคมอาเซียน รวมทั้งใช้ประโยชน์จากข้อตกลงเขตการค้าเสรีทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคี ควบคู่ไปกับการจัดให้มีการเจรจาข้อตกลงเขตการค้าเสรีที่มีปัญหา ทั้งที่อยู่ในขั้นของการเจรจา และที่ได้มีการเจรจาเสร็จสิ้นไปแล้ว เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศ โดยเน้นการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน ภาคเอกชน และภาครัฐ รวมทั้งกำหนดมาตรการเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบอย่างเป็นระบบทั้งในระยะสั้น และระยะยาว

เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2550 คณะรัฐมนตรีได้เสนอร่างปฏิญญาว่าด้วยแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อขอความเห็นชอบตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 มาตรา 190 วรรคสอง โดยที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้มีมติให้ความเห็นชอบร่างปฏิญญาว่าด้วยแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2550 และต่อมาไทย และผู้นำอาเซียนอื่น ๆ ได้ลงนามในกฎบัตรอาเซียนและปฏิญญาว่าด้วยแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในวันที่ 20 พฤศจิกายน 2550 ซึ่งในแผนงานดังกล่าว ได้ระบุให้จัดทำทำที่ร่วมกันของอาเซียนเพื่อเจรจาความตกลงการค้าเสรีกับประเทศนอกกลุ่ม

อาเซียนได้เริ่มเจรจาความตกลงการค้าเสรีกับประเทศนอกกลุ่มมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 และในปัจจุบันอยู่ระหว่างการดำเนินการเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรี กับ 7 ประเทศ คือ จีน อินเดีย ญี่ปุ่น ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ เกาหลี และสหภาพยุโรป รัฐบาลจะดำเนินการให้ประเทศไทยในฐานะหนึ่งในสมาชิกอาเซียนเข้าร่วมกับอาเซียนในการเจรจาความตกลงการค้าเสรีทุกฉบับข้างต้น เพื่อเป็นการเสริมสร้างความเป็นปึกแผ่นกับอาเซียน เสริมสร้างอำนาจต่อรองทางการค้า ลดอุปสรรคด้านการค้า การลงทุน ในตลาดสำคัญๆ และจัดให้มีการร่วมมือในด้านต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกในการค้า การลงทุน ซึ่งจะช่วยส่งเสริมศักยภาพด้านเศรษฐกิจของอาเซียนต่อไปในระยะยาว

รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 มาตรา 190 วรรคสาม บัญญัติไว้ว่า “ก่อนการดำเนินการเพื่อทำหนังสือสัญญากับนานาประเทศ หรือองค์การระหว่างประเทศตามวรรคสอง คณะรัฐมนตรีต้องให้ข้อมูล และจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน และต้องชี้แจงต่อรัฐสภาถึงการทำหนังสือสัญญานั้น ในการนี้ ให้คณะรัฐมนตรีเสนอกรอบการเจรจาต่อรัฐสภาเพื่อขอความเห็นชอบด้วย”

ในการร่วมกับอาเซียนเพื่อเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีกับประเทศต่าง ๆ รัฐบาลมีเหตุผลความจำเป็น เป้าหมายการเจรจา และกรอบการเจรจาในแต่ละประเด็น ดังนี้

2. เหตุผลความจำเป็นของไทยในการร่วมกับอาเซียนเพื่อเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรี

เศรษฐกิจไทยผูกพันกับการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยที่ขยายตัวอย่างต่อเนื่องในอดีตที่ผ่านมา ได้ส่งผลในการยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชน กระจายความเจริญ และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของไทยให้อยู่ในระดับที่ได้รับการยอมรับในปัจจุบัน ปัจจัยที่สำคัญยิ่งในกระบวนการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย คือ ภาคเศรษฐกิจต่างประเทศ ซึ่งครอบคลุม การส่งออก การนำเข้า และการลงทุนจากต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าสัดส่วนการค้าระหว่างประเทศของไทยต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) สูงถึง 130.27% (มกราคม-พฤศจิกายน ปี 2551) คิดเป็นสัดส่วนของการส่งออก 64.96 % และสัดส่วนของการนำเข้า 65.31 % ของ GDP และคาดว่าจะยังคงระดับการพึ่งพิงภาคการค้าระหว่างประเทศในระดับนี้ต่อไปในอนาคต ตามประมาณการของคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ไทยจะมีสัดส่วนการค้าระหว่างประเทศต่อ GDP ในปี 2552 ที่ระดับ 137.75 % (ส่งออก 67.73 % นำเข้า 70.01%)

เงินลงทุนจากต่างประเทศถือเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งประการหนึ่งของภาคการลงทุนของไทย โดยในภาคการลงทุนทางตรง เงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศมีมูลค่าเฉลี่ยปีละ (ปี 2545-2550) 315 พันล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนเฉลี่ย (ปี 2544-2549) 15.42 % -ของการลงทุนรวมภายในประเทศ

อาเซียนถือว่าเป็นคู่ค้าอันดับหนึ่งของไทย

อาเซียนถือเป็นผู้ค้าอันดับหนึ่งของไทย โดยในปี 2551 (มกราคม-พฤศจิกายน) การค้ารวมของไทยกับอาเซียนสูงกว่า 6.6 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐฯ คิดเป็น 22.79% ของการค้ารวมของไทย เป็นตัวเลขส่งออกประมาณ 3.7 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐฯ เมื่อประเทศสมาชิกมีการรวมกลุ่มที่แน่นแฟ้นขึ้น ไทยยังต้องกระชับความสัมพันธ์ให้ใกล้ชิดกับอาเซียนมากขึ้น โดยการสนับสนุนการรวมตัวที่สูงขึ้นอีกขั้นหนึ่งเป็นประชาคมอาเซียน ซึ่งวางเป้าหมายจะดำเนินการให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2558

อาเซียนต้องแข่งขันกับกลุ่มภูมิภาคอื่นในการรักษาการเจริญเติบโตของภาคเศรษฐกิจระหว่างประเทศ อาเซียน ถือเป็นกลุ่มภูมิภาคที่มีการพึ่งพิงการค้าระหว่างประเทศในสัดส่วนที่สูง โดยมีสัดส่วนการค้ากับประเทศนอกกลุ่มสูงถึง 75 % ของมูลค่าการค้ารวมของอาเซียน และต้องพึ่งพิงการลงทุนจากต่างประเทศเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจในหลายด้าน เช่น การลงทุนในโครงการสาธารณูปโภค การสร้างกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และการสร้างการจ้างงาน ดังจะเห็นได้จากตัวเลขการลงทุนทางตรงที่ไหลเข้าภูมิภาคอาเซียนในปี 2549 ที่สูงถึง 52.38 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ

ในการแข่งขันกับกลุ่มประเทศอื่นๆ เพื่อรักษาระดับการค้าระหว่างประเทศให้อยู่ในระดับที่สูงและไม่ให้กระทบต่อสถานะเศรษฐกิจโดยรวมของภูมิภาค รวมทั้งเพื่อลดอุปสรรคในการค้าขายกับประเทศนอกกลุ่ม อาเซียนจึงดำเนินการเจรจาจัดทำความตกลงการค้ากับประเทศนอกกลุ่มอาเซียนมาตั้งแต่ปี 2546 โดยมีเป้าหมายที่ตลาดการค้าที่มีขนาดใหญ่ มีความต้องการและกำลังซื้อสูง คือ จีน อินเดีย ญี่ปุ่น เกาหลี ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และสหภาพยุโรป ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นคู่ค้ารายสำคัญของอาเซียนทั้งสิ้น

นอกจากนี้ อาเซียนมีจุดมุ่งหมายที่จะกระชับความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับประเทศต่างๆ ในทุกภูมิภาค เพื่อขยายโอกาสทางการค้าและการลงทุนในตลาดใหม่ๆ ลดการพึ่งพาดตลาดในประเทศคู่ค้าหลัก ซึ่งแม้ว่าปัจจุบันมูลค่าการค้าจะมีมูลค่าไม่มากนัก แต่ก็ยังเป็นตลาดที่มีศักยภาพ โดยอาเซียนได้ตัดสินใจที่จะพิจารณาการเจรจาเขตการค้าเสรีกับกลุ่มต่างๆ คือ กลุ่มความร่วมมืออ่าวอาหรับ หรือกลุ่มจีซีซี (Gulf Cooperation Council – GCC ประกอบด้วยสมาชิก 6 ประเทศ คือ บาห์เรน คูเวต โอมาน กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์) กลุ่มเมอร์โคซัวร์ (MERCOSUR) หรือตลาดร่วมอเมริกาใต้ ดอนล่าง (Southern Common Market ประกอบด้วยสมาชิก 5 ประเทศ คือ อาร์เจนตินา บราซิล ปารากวัย อุรุกวัย และเวเนซุเอลา¹)

ไทยในฐานะสมาชิกอาเซียนได้มีบทบาทสำคัญและมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งมาโดยตลอดในกระบวนการรวมกลุ่มของอาเซียนและร่วมผลักดันการจัดทำความตกลงการค้าเสรีระหว่างอาเซียนและประเทศต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่อาเซียนได้ตกลงร่วมกันแล้วว่าเป็นสิ่งจำเป็นซึ่งเป็นผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่จะช่วยพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความกินดีอยู่ดีของประชาชนในภูมิภาค อันจะเป็นประโยชน์ต่อความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจของไทยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอาเซียน

ในด้านบทบาทระหว่างประเทศ ไทยจะรักษาความน่าเชื่อถือและสถานะความเป็นประเทศที่มีบทบาทนำในอาเซียน และจะส่งผลต่อเนื่องไปยังด้านเศรษฐกิจ โดยไทยก็จะได้รับประโยชน์ที่ประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นจะได้รับ อันจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันของไทยในอนาคต

¹ ในปี 2549 ประธานาธิบดีเวเนซุเอลาลงนามพิธีสารฯ เพื่อเข้าเป็นสมาชิก Full Member ของเมอร์โคซัวร์แต่ปัจจุบันเวเนซุเอลายังไม่ได้เป็นสมาชิกอย่างสมบูรณ์ เนื่องจากยังไม่ได้รับการรับรองจากบราซิลและปารากวัย

3. วัตถุประสงค์และเป้าหมายการเจรจาในภาพรวม

รัฐบาลจะใช้การเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีระหว่างอาเซียนกับประเทศนอกกลุ่ม เพื่อรักษาระดับการค้าระหว่างประเทศให้อยู่ในระดับที่สูงและไม่ให้กระทบต่อสถานะเศรษฐกิจโดยรวมของภูมิภาค รวมทั้งเพื่อลดอุปสรรคในการค้าขายกับประเทศนอกกลุ่ม ขยายโอกาสทางการค้าและการลงทุนในตลาดใหม่ๆ ลดการพึ่งพาสหรัฐในประเทศคู่ค้าหลัก เป็นเวทีในการสร้างแนวร่วมเพื่อนำไปสู่การสร้างกฎเกณฑ์ทางการค้าในระดับพหุภาคี และสร้างฐานของการเปิดเสรีด้านต่างๆ ที่ต้องดำเนินการกับประเทศคู่เจรจาอื่นๆ ต่อไปในอนาคต รวมทั้งการสร้างความร่วมมือที่เป็นประโยชน์กับไทย โดยได้กำหนดวัตถุประสงค์ และเป้าหมายการเจรจาของไทยในภาพรวม ดังนี้

วัตถุประสงค์

- เพื่อขยายโอกาสในการส่งออกสินค้าและบริการของไทย รวมทั้งโอกาสในการลงทุนทำธุรกิจของผู้ประกอบการไทยในประเทศภาคีความตกลง และเพื่อให้ผู้บริโภครายไทยได้ใช้สินค้าและบริการที่มีคุณภาพ เพื่อส่งเสริมให้มีการลงทุนจากต่างชาติ ในภาคการผลิตและบริการ ซึ่งจะทำให้มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการพัฒนาขีดความสามารถของการส่งออกของไทย

เป้าหมายการเจรจา

- เจรจาให้ได้ประโยชน์ในภาพรวมสูงสุดกับประเทศ
- คำนึงถึงระดับการพัฒนาของไทยและประเทศคู่เจรจา หลักการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน มีภูมิคุ้มกัน และความพร้อมของกฎหมายภายใน
- มีระยะเวลาในการปรับตัวและมาตรการรองรับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น

กรอบการเจรจានี้ จะใช้กับการเจรจาความตกลงการค้าเสรีอาเซียน-คู่เจรจา ดังนี้

1. ความตกลงด้านการค้าสินค้า ด้านการค้าบริการ และด้านการลงทุน ซึ่งการเจรจาบางส่วนยังไม่แล้วเสร็จโดยเจรจาแยกเป็นรายฉบับ ได้แก่ อาเซียน-อินเดียในเรื่องการค้าบริการและการลงทุน และอาเซียน-ญี่ปุ่นในเรื่องการค้าบริการและการลงทุน
2. ความตกลงที่อาเซียนจะเจรจาเพิ่มเติมกับคู่เจรจาอื่นในอนาคต เช่น อาเซียน-เมอร์โคซูร์ อาเซียน-กลุ่มประเทศความร่วมมืออ่าวอาหรับ หรือกลุ่มจีซีซี เขตการค้าเสรีเอเชียตะวันออกเฉียง (หรืออาเซียน+3) และความตกลงหุ้นส่วนเศรษฐกิจเอเชียตะวันออกเฉียง (หรืออาเซียน+6) เป็นต้น

ทั้งนี้ ในทุกกรณี หน่วยงานที่รับผิดชอบจะต้องนำเสนอผลการเจรจาให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบต่อไปตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 190

4. กรอบการเจรจาในแต่ละประเด็น

ในการเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีแต่ละฉบับจะต้องตกลงกับคู่เจรจาแต่ละประเทศว่าจะครอบคลุมประเด็นการค้าใดบ้าง ซึ่งอาจมีขอบเขตความครอบคลุมแตกต่างกันไปในแต่ละฉบับ โดยไทยจะต่อรองเจรจาแลกเปลี่ยนในประเด็นและหัวข้อการเจรจาต่าง ๆ กับประเทศในอาเซียนและคู่เจรจานอกกลุ่ม เพื่อให้ได้ประโยชน์ในภาพรวมสูงสุด

ในการนี้ รัฐบาลได้วางกรอบการเจรจาในแต่ละประเด็นสำหรับการเจรจาต่าง ๆ ไว้ตามที่ปรากฏใน เอกสารแนบ

กระทรวงพาณิชย์
พฤษภาคม 2552

กรอบการเจรจาสำหรับอาเซียน-คู่เจรจา

1. การเข้าสู่ตลาดการค้าสินค้า

- ให้มีการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากร ค่าธรรมเนียมและเงินอื่นใดที่เรียกเก็บจากสินค้านำเข้า โดยให้กรอบคลุมการค้าระหว่างกันให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อภาพรวมเศรษฐกิจของประเทศ
- เน้นให้ลดภาษีในสินค้าที่ไทยมีศักยภาพส่งออก (โดยให้มีความสมดุลระหว่างสินค้าเกษตรและสินค้าอุตสาหกรรมเท่าที่จะเป็นไปได้)
- ให้มีการลดหรือเลิกมาตรการกีดกันและอุปสรรคทางการค้าที่มีใช้ภาษี ที่ขัดกับกฎเกณฑ์การค้าโลก ที่เป็นอุปสรรคต่อการส่งออกให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
- ให้มีระยะเวลาในการปรับตัวที่เหมาะสมแก่สินค้าที่มีความอ่อนไหว รวมทั้งมาตรการอื่นๆ เพื่อลดผลกระทบจากการลดภาษีเท่าที่จะเป็นไปได้
- ในเรื่องการทำหนดพิกัดอัตราศุลกากรให้ใช้เกณฑ์มาตรฐานระหว่างประเทศตามที่คู่ภาคีตกลงกันหรือตามเกณฑ์ขององค์การระหว่างประเทศที่คู่ภาคีเป็นสมาชิกอยู่ และหากมีการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ดังกล่าวตามมาตรฐานระหว่างประเทศหรือโดยองค์การระหว่างประเทศในอนาคตซึ่งส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงข้อผูกพันของประเทศไทยก็สามารถทำได้ หากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไม่กระทบต่อผลประโยชน์ของประเทศไทยตามข้อผูกพันที่มีอยู่เดิมในภาพรวม
- ให้มีความร่วมมือในด้านพิธีการศุลกากร เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าให้มีประสิทธิภาพและไม่สร้างภาระต้นทุนที่ไม่เหมาะสมเท่าที่จะเป็นไปได้
- กำหนดกฎถิ่นกำเนิดสินค้าให้สอดคล้องกับโครงสร้างการผลิตสินค้าของไทยในอาเซียนและคู่เจรจาให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยคำนึงถึงประโยชน์ที่ภาคเอกชนจะได้รับด้วย
- กำหนดกฎเกณฑ์ที่ชัดเจน มีการบังคับใช้อย่างโปร่งใส และเท่าเทียมกัน และลดความเป็นอุปสรรคทางการค้าของสินค้าไทยมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
- ร่วมมือปรับปรุงระเบียบปฏิบัติการรับรองแหล่งกำเนิดสินค้าให้โปร่งใส มีประสิทธิภาพ ไม่สร้างภาระต้นทุนที่ไม่เหมาะสม และอำนวยความสะดวกทางการค้าให้มีประสิทธิภาพเท่าที่จะเป็นไปได้

2. มาตรการปกป้องและมาตรการเยียวยาด้านการค้า

- ให้มีมาตรการปกป้องระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนและคู่เจรจา เพื่อคุ้มกันและ/หรือเยียวยาภาคเกษตรและอุตสาหกรรมภายในที่ได้รับผลกระทบอย่างร้ายแรงจากการทะลักของสินค้านำเข้า รวมทั้งมาตรการปกป้องกรณีที่เกิดปัญหาด้านดุลการชำระเงิน
- ให้มีแนวทางการใช้มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดและมาตรการตอบโต้การอุดหนุนที่ไม่ขัดกับกฎเกณฑ์ขององค์การการค้าโลก

3. มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช

- เน้นย้ำให้การใช้มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชใช้ได้เฉพาะมาตรการที่สอดคล้องตามความตกลงขององค์การการค้าโลก
- ผลักดันให้มีกลไกการหารือ เพื่อให้สามารถจัดการกับปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่จะเป็นไปได้
- หาแนวทางลดอุปสรรคทางการค้าที่เกิดจากกฎระเบียบด้านมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชเท่าที่จะเป็นไปได้

4. อุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

- เน้นย้ำให้การใช้มาตรการด้านอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้าใช้ได้เฉพาะมาตรการที่สอดคล้องตามความตกลงขององค์การการค้าโลก
- ผลักดันให้มีกลไกการหารือ รวมทั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบการติดต่อระหว่างกัน เพื่อให้สามารถจัดการกับปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้มาตรการกีดกันทางเทคนิคได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- หาแนวทางลดอุปสรรคทางการค้าที่เกิดจากกฎระเบียบทางเทคนิคหรือมาตรฐานของประเทศคู่เจรจาหรือประเทศสมาชิกอาเซียนเท่าที่จะเป็นไปได้

5. การค้าบริการ

- เปิดเสรีภาคบริการอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยให้ระดับการเปิดเสรีโดยรวมระหว่างอาเซียนกับคู่เจรจาสูงกว่าระดับการเปิดเสรีภายใต้องค์การการค้าโลก
- เรียกร้องให้มีการเปิดตลาดบริการในสาขาที่ไทยมีศักยภาพ รวมถึงการอำนวยความสะดวกให้ผู้บริหารและบุคลากรที่มีฝีมือของไทยสามารถเข้าไปทำงานในประเทศนั้นได้
- ให้ความสำคัญของไทยในการใช้มาตรการที่จำเป็น เพื่อรักษาเสถียรภาพทางระบบการเงิน การธนาคาร การเคลื่อนย้ายเงินทุน อัตราแลกเปลี่ยน และสิทธิในการใช้มาตรการเพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ที่อาจกระทบต่อดุลการชำระเงิน

6. การลงทุน

- ให้มีกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนครอบคลุมเรื่องการเปิดเสรีครอบคลุมธุรกิจที่นอกเหนือจากภาคบริการ
- เรียกร้องให้มีการเปิดตลาดการลงทุนในสาขาที่ไทยมีศักยภาพ
- ให้ลดมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนระหว่างประเทศ โดยคำนึงถึงความจำเป็นในการใช้มาตรการและการกำหนดเงื่อนไขด้านการลงทุนที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาประเทศ
- ให้ความคุ้มครองการลงทุนและนักลงทุนจากต่างประเทศตามเงื่อนไขและขอบเขตที่กฎหมายระเบียบข้อบังคับของไทยกำหนด
- เปิดโอกาสให้สามารถใช้กระบวนการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศเป็นทางเลือกหนึ่งในการระงับข้อพิพาท และผลักดันให้มีกลไกหารือเพื่อแก้ไขปัญหาด้านการลงทุนเฉพาะเรื่อง

- ให้ความช่วยเหลือของไทยในการใช้มาตรการที่จำเป็น เพื่อรักษาเสถียรภาพทางระบบการเงิน การธนาคาร การเคลื่อนย้ายเงินทุน อัตราแลกเปลี่ยน และสิทธิในการใช้มาตรการเพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ที่อาจกระทบต่อดุลการชำระเงิน
- ให้มีข้อยกเว้นทั่วไป (General Exception) และข้อยกเว้นด้านความมั่นคง (National Security Exception)

7. การระงับข้อพิพาทระหว่างรัฐ

- ให้จัดตั้งกระบวนการระงับข้อพิพาทระหว่างรัฐที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับสิทธิและพันธกรณีตามความตกลงที่เกี่ยวข้อง มีขั้นตอนและกลไกที่ชัดเจน โปร่งใส และเป็นธรรมแก่รัฐคู่พิพาท และมีกลไกบังคับคำตัดสินโดยฝ่ายที่สาม ที่ไม่เปิดโอกาสให้ดำเนินการฝ่ายเดียว

8. ความร่วมมือและการอำนวยความสะดวกทางการค้า

- ให้ความร่วมมือเพื่อเพิ่มการอำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างอาเซียนและคู่เจรจา
- ให้ความร่วมมือทางวิชาการ และการเสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการ โดยเฉพาะผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม
- ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือด้านเศรษฐกิจที่อยู่ในความสนใจของทั้งสองฝ่าย

9. ทรัพย์สินทางปัญญา

- ให้ระดับการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาสอดคล้องกับระดับการคุ้มครองภายใต้กฎหมายไทย ความตกลงขององค์การการค้าโลกและ/หรือความตกลงระหว่างประเทศที่ไทยเป็นภาคี
- ให้มีการบังคับใช้กฎหมายที่สอดคล้องกับระดับการพัฒนาของประเทศ
- ส่งเสริมการใช้ความยืดหยุ่น ข้อยกเว้น และข้อจำกัดในการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา อย่างสมดุลระหว่างเจ้าของสิทธิ ผู้บริโภค และสาธารณชนโดยรวม
- ร่วมมือกันในการพัฒนาระบบทรัพย์สินทางปัญญา การส่งเสริมการสร้างสรรค์ การคุ้มครอง และการใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ ซึ่งรวมถึง การส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยี

10. พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

- ให้ความร่วมมือในการส่งเสริมการค้าผ่านระบบพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

11. การจัดซื้อโดยรัฐ

- ให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านการจัดซื้อโดยรัฐเกี่ยวกับโครงสร้างระบบบริหารจัดการภาครัฐ การงบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ และกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง
- ส่งเสริมให้มีความโปร่งใสในกระบวนการและขั้นตอนการจัดซื้อจัดจ้าง

12. ความโปร่งใส

ให้มีกฎหมายและข้อบังคับภายในที่มีความโปร่งใส และมีกระบวนการในการเผยแพร่กฎหมาย และข้อบังคับดังกล่าวให้แก่สาธารณชนและผู้ประกอบการ และจะต้องพยายามจัดให้มีระยะเวลาตามสมควรระหว่างเวลาที่ประกาศหรือเผยแพร่กฎหมายและข้อบังคับดังกล่าวต่อสาธารณชน กับเวลาที่กฎหมายและข้อบังคับนั้นมีผลใช้บังคับ

13. การแข่งขัน

- ส่งเสริมให้มีนโยบายการแข่งขันเสรีเป็นธรรมผ่านมาตรการกำกับดูแลการแข่งขันที่เหมาะสมภายใต้กฎหมายและระเบียบภายในประเทศของแต่ละฝ่าย
- ให้ความร่วมมือทางวิชาการและการประสานงาน ระหว่างหน่วยงานกำกับดูแลการแข่งขันของประเทศสมาชิกอาเซียนและคู่เจรจา

14. สิ่งแวดล้อม

- ให้มีการปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ หรือกฎหมายภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง และเปิดโอกาสให้กำหนดมาตรฐานสิ่งแวดล้อมภายในประเทศเพิ่มเติมในอนาคต
- สนับสนุนการปฏิบัติตามพันธกรณีหรือข้อตกลงด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ที่ไทยเป็นสมาชิกในปัจจุบันและอนาคต
- ส่งเสริมให้มีความร่วมมือด้านการเสริมสร้างองค์ความรู้และการพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อม

15. แรงงาน

- ส่งเสริมการปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบภายในที่ใช้บังคับอยู่ของแต่ละฝ่าย
 - ส่งเสริมให้มีความร่วมมือเพื่อการพัฒนาด้านแรงงาน
-

